Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 21

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. (Συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΧΝΗΝ ΑΤΟΥΡΗΝ

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλώκ. Τὸ κυνήγιον αὐτὸ δὲν παρουσιάζει κανένα κίνδυνον...

— Πάντα εἶνε ἐπικίνδυνον, μοῦ φαίνεται, νὰ τρέχῃ κανεὶς εἰς δάση, ποῦ δὲν συχνάζονται παρὰ μόνον ἀπὸ πιθήκους, ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ἀλήθεια... εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παντήσῃ καὶ ἀρκοῦδες... καμμιὰ φορά, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Φέλιπ.

— Ἀλλὰ ἀρκοῦδες ἥμερες, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Αὐταὶ δὲν προξεβάλλουν ποτὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ ψάρια καὶ μὲ μέλι.

— Ἀμὴ αἱ τίγρεις;... τὰ λεοντάρια;... οἱ πάνθηρες;... μήπως καὶ αὐτὰ τρώγουν μέλι; ἀντέτεινεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ.

— Τὰ θηρία αὐτὰ εἶνε σπάνια, ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Μιγκέλ, καὶ δὲν περιφέρονται ποτὲ ἀπέξω ἀπὸ τὰ χωριά· μόνον οἱ πίθηκοι ἀγαποῦν νὰ κατέρχωνται ἕως τὰ σπίτια.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε τότε ὁ κ. Βαρίνας, ὑπάρχει μέσον ἁπλούστατον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ χωρία τοῦ Ὀρενόκου διὰ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς πιθήκους, χωρὶς νὰ τους κυνηγοῦν καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ πομακρύνωνται ἀπὸ τὰ σπίτια των.

— Τί μέσον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ἀπέξω ἀπὸ τὸ δάσος τοποθετοῦν μερικὰ φλασκιά, τὰ στερεώνουν καλὰ εἰς τὸ ἔδαφος, κάμνουν ἐπάνω ἀπὸ μιὰ τρύπα στενή, ὥστε ὁ πίθηκος νὰ εἰμπορῇ νὰ χώνῃ τὸ χέρι του ἀνοικτόν, ἀλλὰ νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ το βγάζῃ κλειστόν... Μέσα εἰς τὰ φλασκιὰ βάζουν κανένα καρπὸν ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἀγαπᾶ. Ὁ πίθηκος τὸν βλέπει, τὸν μυρίζεται... Ὠθούμενος ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν, χώνει τὸ χέρι του εἰς τὴν τρύπαν, ἁρπάζει τὴν λείαν του, καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς δὲν θέλει νὰ φήσῃ τὸν καρπόν, ἀφ' ἑτέρου δὲν εἰμπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ χέρι του κλειστόν, πάει, εἶνε αἰχμάλωτος...

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, καὶ δὲν του κόβει ὁ νοῦς του νὰ φήσῃ....

— Ὄχι, δὲν του κόβει ὁ νοῦς του, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κ. Βαρίνας.

— Ὁρίστ' ἐκεῖ! καὶ ἔπειτα σοῦ λέγουν ὅτι οἱ πίθηκοι εἶνε ζῷα ἔξυπνα καὶ πονηρά...

— Εἶνε βέβαια· ἀλλ' ἡ λαιμαργία των, βλέπετε, εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν νοημοσύνην των, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βαρίνας.

— Οὔ, νὰ χαθοῦν! τὰ κουτάβια!

Βεβαίως, τὰ τετράχειρα, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνονται ἀπὸ τοιαύτην παγίδα, ἀξίζουν τὴν ἀνωτέρω προσωνυμίαν τοῦ λοχίου. Καὶ ὅμως, τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν ὁ κ. Βαρίνας, οἱ Ἰνδοὶ τὸ μεταχειρίζονται συχνὰ μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὰ δάση τοῦ Ὀρενόκου.

Ἐν τούτοις, οἱ φίλοι μας κάτι ἔπρεπε νὰ κάμουν τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς θανέμενον εἰς τὴν Ἀτούρην τὴν ἄφιξιν τῶν πλοιαρίων.

Ὁ Παῦλος διηγήθη, ὅτι πρὸ ἑξαετίας ὁ συμπολίτης του Σαφφανζῶν ἔμεινεν ἐκεῖ ἑνδεκα ἡμέρας, διότι τόσον καιρὸν ἐχρειάσθη τὸ πλοιάριόν του διὰ νὰ διέλθῃ τὰ στενὰ τῆς Ἀτούρης Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ ὕδατα ἦσαν ὑψωμένα, ἴσως θὰ ἐχρειάζοντο ὀλιγώτερον καιρὸν τὰ πλοιάρια, ἀναχωρήσαντα τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ Πουέρτο-Ρεάλ.

Διαρκούσης τῆς ἐν Ἀτούρῃ διαμονῆς των, ὁ Παῦλος Κερμὼρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν συνώδευσαν διόλου τοὺς τρεῖς Βενεζουελιανοὺς καὶ τοὺς δύο γάλλους εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομάς των ἀνὰ τὰ περίχωρα τῆς πολίχνης. Οἱ κυνηγοὶ δὲν συνήντησαν κανὲν θηρίον, ἢ τοὐλάχιστον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶδαν, δὲν ἠθέλησαν νὰ

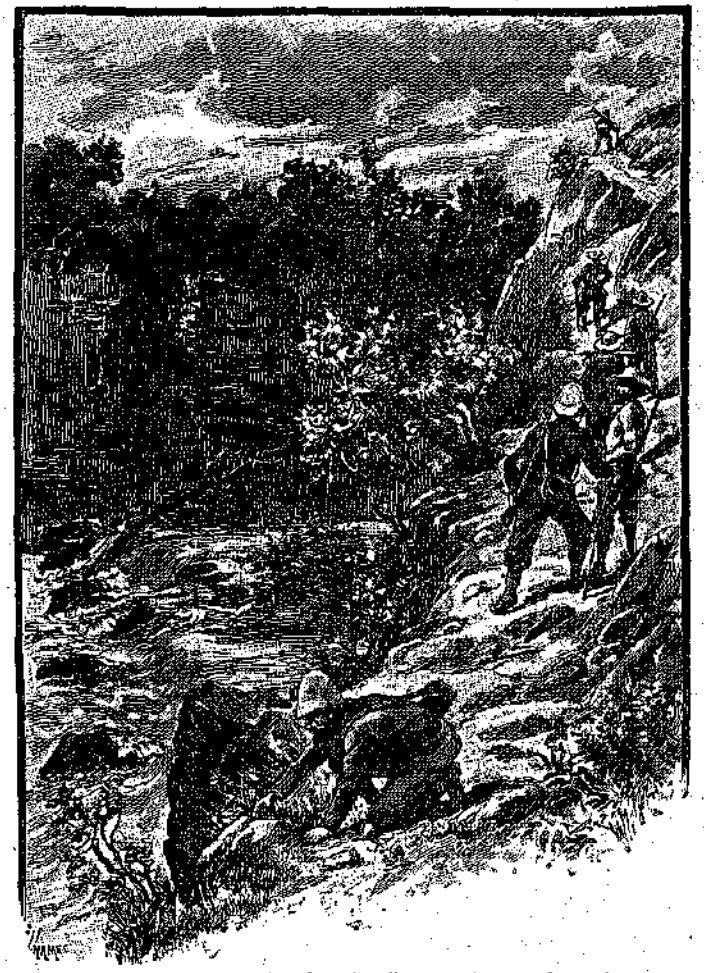

« Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐσταματοῦσεν, ὁσάκις κανὲν φυτὸν ἐκίνει τὴν προσοχήν του. » (Σελ. 161, στήλ. β'.)

τα προσβάλουν. Ἕνας τ ά π ι ρ ο ς μόνον, (ζῷον παχύδερμον μὲ βραχεῖαν προβοσκίδα,) ἐπληγώθη ἀπὸ σφαῖραν τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν χωρὶς νὰ ναμείνῃ δευτέραν, ἡ ὁποία θὰ τον ἐξήπλωνεν ἀφεύκτως νεκρόν.

Εἰς ἀντίρροπον, οἱ κυνηγοὶ ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ φονεύσουν ὅσους ἤθελαν ἀγριοχοίρους καὶ ἔλάφους, πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ζωοτροφιῶν των. Καὶ ὅσον κρέας ἐπερίσσευσε, τὸ ἐξήραναν ἢ τὸ ἐκάπνισαν κατὰ τὴν ἰνδικὴν μέθοδον, καί το ἐφύλαξαν διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξειδίου.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ κ.κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἐξέτεινον τὰς ἐκδρομάς των μέχρι τῶν περιφήμων σπηλαίων τῆς Ἀτούρης, τῆς νήσου Κουκουριτάλης καὶ τοῦ λόφου Λὸς - Μουέρτος, ὅπου τὰ σπήλαια χρησιμεύουν ὡς νεκροταφεῖον εἰς τοὺς Ἰνδοὺς Πιαρόας. Ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρησαν περὶ τὰ δώδεκα χιλιόμετρα πρὸς ἀνατολάς, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν λόφον Πιντάδον. Εἶνε ὄγκος πορφυρίτου, ὕψους διακοσίων μέτρων, τὸν ὁποῖον οἱ ἰθαγενεῖς κατώρθωσαν νὰ διακοσμήσουν μὲ γιγαντιαίας ἐπιγραφὰς καὶ μὲ εἰκόνας, παριστώσας μίαν σκολόπενδραν, ἕνα ἄνθρωπον, ἓν πτηνὸν καὶ ἕνα ὄφιν μήκους τριακοσίων ποδῶν! Ἀντὶ τούτων, ὁ Γερμανὸς Πατὲρν θὰ ἐπροτίμα νὰ εὕρισκεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Π ι ν τ ά δ ο υ, (ἡ λέξις σημαίνει «ζωγραφισμένος») κανὲν σπάνιον φυτόν, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του λύπην, αἱ ἔρευναί του ἀπέμειναν ἄγονοι.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέστρεφον ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς αὐτοὺς περιπάτους κατακουρασμένοι. Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, αἱ δὲ συγναὶ καὶ ὁρμητικαὶ καταιγίδες δὲν κατώρθωναν νὰ τον μετριάσουν.

Τὰ δύο καθημερινὰ γεύματα συνήθροιζον ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Διηγοῦντο τὰς περιπετείας τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ Παῦλος ἤκουε μὲ ζωηρὰν εὐχαρίστησιν τὰς κυνηγετικὰς διηγήσεις τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ, φροντίζοντος πάντοτε νὰ ποτρέπῃ τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς λυπηρὰς σκέψεις περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ πόσον θερμῶς ἠύχετο, νὰ ἐλάμβανεν ὁ Παῦλος ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, καὶ νὰ μὴν ἐξηναγκάζετο νὰ ριψοκινδυνεύσῃ μακρύτερα!

Ἐπειτα, τὴν ἑσπέραν, τὸ παιδίον ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως διαφόρους σελίδας ἀπὸ τὸν προσφιλῆ του Ὁδηγόν, ἰδιαιτέρως δὲ τὰς ἀφορώσας τὴν Ἀτούρην καὶ τὰ περίχωρα. Ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐθαύμαζον τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν τοῦ Γάλλου ἐξερευνητοῦ.

Τέλος, τὴν 9 Σεπτεμβρίου, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπάγῃ νὰ βοτανολογήσῃ παρὰ τὴν ὄχθην, ἀπέναντι τοῦ χωρίου, ἐπανῆλθε κράζων τοὺς φίλους του.

Ἐπειδὴ καμμία ἐκδρομὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι ἦσαν μαζευμένοι εἰς τὴν μεγαλητέραν καλύβην τοῦ χωρίου, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Εἰς τὰς κραυγάς, ἔτρεξε πρῶτος ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Οἱ ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν, νομίζοντες ὅτι ὁ Πατὲρν τοὺς ἐκάλει πρὸς βοήθειαν, εἴτε προσβληθεὶς ἀπὸ κανὲν θηρίον, εἴτε συναντήσας συμμορίαν Κουίβων...

Ὁ Γερμανὸς Πατὲρν ἐπέστρεφε μόνος, μὲ τὸ κιβώτιον εἰς τὴν ράχιν, κάμνων νεύματα ζωηρά.

— Ἔ! τί τρέχει;... τῷ ἐφώναξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Τὰ πλοιάρτά μας, φίλοι μου!

— Τὰ πλοιάρια;... ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Ἀπὸ τώρα;... ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Δὲν ἀπέχουν οὔτε μισὸ μίλλι!

Ἔτρεξαν τότε ὅλοι, κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἰς μίαν καμπήν, εἶδον τὰ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα οἱ ναῦται των ἐρυμούλκουν διὰ τῆς ἐσ π ί λ α ς.

Μετ' ὀλίγον οἱ ἐπιβάται ἠμπόρεσαν νὰ συνομιλήσουν μὲ τοὺς κυβερνήτας, οἱ ὁποῖοι, ὄρθιοι εἰς τὴν πρύμνην, διηύθυνον τὴν ρυμούλκησιν.

— Σὺ εἶσαι, Βαλδέζ;.. ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ὁ ἴδιος, κύριε λοχία, καὶ καθὼς βλέπετε, οἱ σύντροφοι μὲ ἀκολουθοῦν...

— Ἔ, ἤλθατε καλά;

— Καλά... χωρὶς καμμιὰ ἀβαρία.. ἀπήντησεν ὁ Βαλδέζ.

—Καὶ σὲ ἑπτὰ ἡμέρες, προσέθεσεν ὁ Μαρσάλ, ποῦ εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα!

Ὁ Παρσὰλ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ Βανίβαι εἶνε λαμπροὶ ναυτικοί. Τοὺς ἐπήνεσαν πολὺ διὰ τὴν ἐπανότητα καὶ τὸν ζῆλόν των, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἀπεδέχθησαν τόσῳ μᾶλλον εὐχαρίστως τὰ δίκαια τῶν ἐπιβατῶν ἐγκώμια, καθ' ὅσον συνωδεύθησαν καὶ ἀπὸ μερικὰ π ι ά σ τ ρ α, ἐκτὸς τῆς συμφωνίας, ἔτσι ὡς μ π α ξ ί σ ι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΤΕΡΝ

Ἡ ἀνεκχώρησις τῶν τριῶν πλοιαρίων ἔγινε τὴν ἐπαύριον, ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Τὴν προτεραίαν, τὸ ἀπόγευμα, εἶχον φορτώσῃ τὰς ἀποσκευάς, καὶ ἐπειδὴ καμμία βλάβη δὲν εἶχεν ἐπέλθῃ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ στενοῦ, τὸ ταξείδιον δὲν θὰ ὑφίστατο καθυστέρησιν. Ἐν τούτοις, ἦτο ζήτημα ἂν θὰ ἐγίνετο μὲ τὴν μέχρι τοῦδε εὐκολίαν. Ὁ ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐδείκνυε τάσεις κοπάσεως, δὲν θὰ ἤρκει ἴσως νὰ ὠθήσῃ τὰ πλοιάρια ἐναντίον τοῦ ρεύματος, μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ ἐφυσοῦσεν ἀκόμη ἐκ βορρᾶ, ἀνεπέτασαν τὰ ἱστία, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ προσστρέξουν ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὴν ἐσπίλλαν ἢ εἰς τὴν παλάντσαν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἕκαστος ὅμιλος ἐπεβιβάσθη χωριστὰ εἰς τὸ πλοιάριόν του, ὁ λοχίας μὲ τὸν Παῦλον εἰς τὴν Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ν, οἱ τρεῖς Γεωγράφοι εἰς τὴν Μ α ρ ι π ά ρ η ν, καὶ οἱ δύο Γάλλοι εἰς τὴν Μ ο ρ ί σ κ η ν.

Ὅσον ἠμποροῦσαν, ἔπλεον καὶ τὰ τρία εἰς τὴν αὐτὴν γραμμήν, συχνότατα δὲ ἡ Μ ο ρ ί σ κ η ἤρχετο παραπλεύρως τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς,—ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸ ἔβλεπε γογγύζων ὑποκώφως, — καὶ τοῦτο ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ συνομιλοῦν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωΐας, μόλις διήνυσαν πέντε χιλιόμετρα. Ἔπρεπε κατ' ἀρχὰς νὰ λοξοδρομοῦν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δαιδάλου τῶν νησιδρίων καὶ τῶν σκοπέλων, ἐξ ὧν γέμει πέραν τῆς Ἀτούρης ὁ ποταμός. Ἦτο ἀκόμη ἀδύνατον νὰ διατηρήσουν μὲ τὰ ἱστία διεύθυνσιν σταθερά. Εἰς τὰς στενὰς ἐκείνας διόδους, τὰ ὕδατα κατήρχοντο μὲ ταχύτητα, καὶ ἐδέησε νὰ χειρισθοῦν τὴν παλάντσαν ἐρρωμένως.

Πέραν τοῦ βουνοῦ Λὸς Μουέρτος, ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου γίνεται πλέον ἐλευθέρα. Πλησιάσαντα τὴν δεξιὰν ὄχθην, ὅπου τὸ ρεῦμα εἶνε ἀσθενέστερον, τὰ πλοιάρια ἠδυνήθησαν νὰ ἐπωφεληθῶσι κάπως τοῦ ἐλαφροῦ ἀνέμου.

Ὄπισθεν τῆς ἀντιθέτου ὄχθης, ἠγείρετο ὁ λόφος Πιντάδος, τοῦ ὁποίου ἐδῶθεν παρετήρησαν τὸν ἰδιόρρυθμον ὄγκον, τὸν δεσπόζοντα ἐπὶ τῶν εὐρειῶν πεδιάδων, τὰς ὁποίας συχνάζουν οἱ Ἰνδοὶ Γουαχίβοι.

Ἤδη ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὸν ὁρίζοντα, καὶ βαθμηδὸν ὁ ἄνεμος ἐξησθενεῖτο, τὴν δὲ πέμπτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἐκόπασεν ἐντελῶς. Τὰ πλοιάρια ἔπλεον πρὸς τὸ στενὸν τῆς Γαρσίτας. Κατὰ συμβουλὴν τοῦ Βαλδέζ, οἱ ἐπιβάται ἠτοιμάσθησαν νὰ σταθμεύσουν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, κατάλληλον πρὸς διανυκτέρευσιν. Τὸ διανυθὲν διάστημα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ὑπερέβη τὰ δεκαπέντε χιλιόμετρα, καὶ τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωΐ, τὰ πλοιάρια πάλιν ἐξεκίνησαν.

Ἡ διέλευσις τοῦ στενοῦ τῆς Γαρσίτας δὲν παρουσιάζει καμμίαν δυσκολίαν. Εἶνε προσιτὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἄλλως τε ὁ Ὀρενόκος εἶχε καὶ τὸν μῆνα τοῦτον ἀρκετὸν βάθος διὰ πλοιάρια πεπλατυσμένα ἀπὸ κάτω. Ἐν τούτοις τὰ ὕδατά του ἤρχιζαν νὰ κατέρχωνται, ἀφ' οὗ ὁ Σεπτέμβριος εὑρίσκετο περὶ τὰ μέσα, καὶ

ἀργότερα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνομβρίας, τὸ βάθος του θὰ ἠλαττοῦτο σημαντικῶς. Ὁπωσδήποτε, αἱ βροχαὶ ἦσαν ἀκόμη ραγδαῖαι καὶ συχναί. Οἱ ἐπιβάται θὰ τας ὑφίσταντο μέχρι τῆς ἀφίξεώς των εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀκόμη ἔβρεχε τόσον, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ περιορισθοῦν εἰς τὰ ὑπόστεγα. Μόνον ὁ ἄνεμος ἔτεινε νὰ δυναμώσῃ πάλιν,—καὶ διὰ τοῦτο δὲν παρεπονεῖτο κανείς.

Τὸ ἑσπέρας, εἰς ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ ἀνοιγόμενον πρὸς ἀνατολάς, μεταξὺ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ μιᾶς νήσου,—τῆς νήσου Ράμπο Πελάδο,—τὰ τρία πλοιάρια ἐστάθησαν, εἰς μέρος ἀρκετὰ ἀσφαλές.

Ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας μέχρι τῆς ἑβδόμης, οἱ κυνηγοὶ ἐθήρευσαν εἰς τὸ πυκνὸν καὶ σχεδὸν ἀδιαπέραστον δάσος τῆς νήσου, ὅπου ἐφόνευσαν μερικὰ πτηνά, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στεγανοπόδων, παρατεθέντα εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἰδίας ἑσπέρας. Ἐκτὸς τούτων, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐφόνευσε καὶ ἕνα μικρὸν κροκόδειλον, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν μ π α μ π ά, καὶ τῶν ὁποίων τὸ κρέας λέγεται νοστιμώτατον.

Ἐμαγειρεύθη καὶ ὁ κροκόδειλος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ. Μόνος ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς φυσιοδίφης μὴ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε δύσκολος καὶ ὀφείλων νὰ θυσιάζῃ τὰ πάντα χάριν τῆς ἐπιστήμης, ἀπεφάσισε νὰ τον δοκιμάσῃ.

— Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλώκ.

— Χμ! 'στὴν πρώτη μπουκιὰ δὲν εἶνε τόσο καλός, 'στὴ δεύτερη ὅμως...

— Εἶνε;...

— Ἀποτρόπαιος!

Οὕτως ὁ κροκόδειλος κατεδικάσθη ἀνεκκλήτως καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐμοσχόφαγαν.

Τὴν ἐπαύριον, ἀναχώρησις ἐκ τῆς νήσου Ράμπο Πελάδο καὶ ἐξακολούθησις τοῦ πλοῦ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, διότι αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν ἔχει ὁ Ὀρενόκος μέχρι τοῦ στενοῦ τῶν Γουαχίβων. Βροχὴ καὶ σήμερον ἀδιάκοπος· ἄνεμος διαλείπων, βορειανατολικός. Ἱστία πότε μὲν κρεμασμένα, πότε δὲ φουσκωμένα ὡς ἀερόστατον.

Τὴν ἑσπέραν, ὁ Βαλδὲζ ἤραξε παρὰ τὴν νῆσον Γουαγιάβην, διανύσας μόλις δώδεκα χιλιόμετρα, διότι ἡ ὥθησις τοῦ ἀνέμου ἦτο κατωτέρα τῆς τοῦ ρεύματος.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ ἡμέραν ἐπίπονον, τὰ τρία πλοιάρια ἔφθασαν εἰς τὸ στενὸν τῶν Γουαχίβων, ἐστάθησαν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Καρίστια καὶ διενυκτέρευσαν ἡσύχως.

Ἐδῶ, ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ εἶνε πλατεῖα, ἀλλ' ἀνώμαλος, πλήρης νήσων καὶ νησιδρίων. Ἐκτὸς τούτου, τέμνεται ὑπὸ διαφράγματος, ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα πίπτουν εἰς καταρράκτην πολυθόρυβον. Τὸ τοπίον, πλῆρες ἀγρίας μεγαλοπρεπείας, εἶνε ἐκ τῶν ὡραιοτέρων τοῦ μέσου Ὀρενόκου.

Οἱ ταξειδιῶται ἔλαβαν καιρὸν νὰ τὸ ἀποθαυμάσουν, διότι ἐχρειάσθησαν ἀρκετὰς ὥρας νὰ διέλθουν τὸ στενὸν τῶν Γουαχίβων,— ἄνευ δυσκολίας ὅμως καὶ ἄνευ ἐκφορτώσεως, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τρίτην ὥραν, ἀκολουθοῦντες τὸν βραχίονα τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ἔφθασαν εἰς τὴν πολίχνην Καρίστιαν,—ὀμώνυμον τοῦ βραχίονος,—ὅπου ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἐκφόρτωσις πρὸς εὐκολωτέραν διάβασιν τοῦ στενοῦ τῆς Μαϊπούρης. Ἐπανελήφθη δηλαδὴ ὅ,τι ἔγινεν εἰς τὸ Πουέρτο Ρεάλ. Κ' ἐδῶ ἐπίσης Ἰνδοὶ ἐφορτώθησαν εἰς τὴν ράχιν τὰς ἀποσκευάς, καὶ συνώδευσαν τοὺς ἐπιβάτας μέχρι τῆς Μαϊπούρης, ὅπου ἔφθασαν πεζῇ πρὸ τῆς πέμπτης ἑσπερινῆς ὥρας διότι τὸ διάστημα μεταξὺ Καρίστιας καὶ Μαϊπούρης δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἓξ χιλιόμετρα, ἡ δὲ ἀτραπός, κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, εἶνε εὔβατος.

Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ ναμείνουν τὴν Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ν, τὴν Μ α ρ ι π ά ρ η ν καὶ τὴν Μ ο ρ ί σ κ η ν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἤθελαν τουλάχιστον τρεῖς-τέσσαρας ἡμέρας διὰ νὰ φθάσουν. Καὶ ναὶ μὲν τὸ στενὸν τῆς Μαϊπούρης εἶνε βραχύτερον τοῦ τῆς Ἀτούρης, ἀλλ' ὅμως παρουσιάζει ἐμπόδια σοβαρώτερα. Ὁπωσδήποτε, καὶ ταῦτα θὰ ὑπερενίκων οἱ δεξιοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι ἐκεῖνοι ναῦται, καὶ θὰ ἔκαμνον πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΪΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΟΝ.— Δευτέρα, 21 Μαΐου,—ἔγτνεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα μία ὡραία καὶ συγκινητικὴ τελετή. Ὁ νεαρὸς Βασιλόπαις Ἀνδρέας, κατατασσόμενος εἰς τὸ ἱππικὸν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπιλάρχου, ἔδωσεν ἐπισήμως τὸν ὅρκον τοῦ ἀξιωματικοῦ,— τὸν ὅρκον τοῦ στρατιώτου τῆς πατρίδος.

Ἡ ὁρκωμοσία ἔγινε μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ἀγῶνος, εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην αἴθουσαν τὴν πλήρη ἱερῶν ἀναμνήσεων, τὴν στολιζομένην ἀπὸ τὰς ἐνδόξους σημαίας τοῦ Εἰκοσιένα. Παρίστατο ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ Μητροπολίτης, οἱ Ὑπασπισταὶ καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἦσαν ἐπίσης ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὑπηρετήσῃ ὁ Βασιλόπαις. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ εἶχε παραταχθῇ στρατός, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὰς τιμάς. Εἰς τὸ μέσον, παρὰ τὴν τράπεζαν τῆς τελετῆς, ἐστάθη ὁ ἀξιωματικός, ὁ κρατῶν τὴν Σημαίαν τοῦ συντάγματος. Ὁλόκληρον τάγμα τὴν εἶχε συνοδεύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα μὲ τὴν μουσικὴν ἐμπρός, περιστοιχιζομένην ὑπὸ ἐνιέα ὑπαξιωματικῶν. Καὶ προσῆλθεν ὁ Βασιλόπαις Ἀνδρέας, περιβεβλημένος τὴν μεγάλην στολὴν τοῦ βαθμοῦ του, — διὰ πρώτην φορὰν,—καὶ τὴν ταινίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Μεγαλοσταύρου. Τότε, ἐγγίζων μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τὴν σημαίαν καὶ μὲ τὴν δεξιὰν τὸ Εὐαγγέλιον, βαθύτατα συγκεκινημένος, μὲ τοὺς ἐφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἀπήγγειλε τὸν ὅρκον διὰ φωνῆς παλλομένης... Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁρκωμοσίας ὁ στρατὸς ἐπαρουσίαζεν ὅπλα. Ἔπειτα ὁ Βασιλόπαις ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, καὶ μετέβη εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ὅπου τῷ ἐπαρουσιάσθησαν ἕνας-ἕνας οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Συντάγματός του,— οἱ νέοι του συνάδελφοι. Καὶ ἡ τελετὴ ἔληξε, καὶ ἡ Σημαία ἀπῆλθε μὲ τὴν ἰδίαν πομπήν.

Βεβαίως ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ νεαροῦ Βασιλόπαιδος. Σήμερον εἰσῆλθεν εἰς τὸν στρατόν, εἰς τὸν κόσμον, ὅπου τόσον μεγάλη τὸν ἀναμένει θέσις. Νεώτατος ἀκόμη, ἔφηβος μόλις, περιεβλήθη στολὴν ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐφόρεσε παράσημα, καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ δεχθῇ ὅλας τὰς τιμάς, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὴν ὑψηλήν του θέσιν. Ἀξιωματικὸς βασιλόπαις! Πόση αἴγλη εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς τίτλους, ἡνωμένους! Πόσον ζηλεύουν καὶ μακαρίζουν ὅλοι τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν θνητόν, τὸν γεννηθέντα παρὰ τὰς βαθμίδας ἑνὸς θρόνου, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς στέμματος!.. Πόσον ὡραία καὶ εὔκολος καὶ γλυκεῖα εἶνε ἡ ζωὴ δι' αὐτόν, ὅλη ἐστρωμένη μὲ ρόδα, χωρὶς ἀγκάθι κανέν!... Πλούτη, δόξα, τιμαί, διασκεδάσεις, εὐτυχία, ἀνάπαυσις,—ἰδοὺ ἡ ζωή του. Ἄχ, καὶ νὰ εἴμεθα ὅλοι Βασιλόπαιδες... ἔ;

Καὶ ὅμως!..

Εἶνε πολὺ ἠπατημένοι ὅσοι σκέπτονται ἔτσι, ὅσοι νομίζουν ὅτι καὶ οἱ Βασιλόπαιδες δὲν ἐργάζονται, δὲν κοπιάζουν, δὲν ὑποφέρουν, δὲν ἀγωνίζονται, ὅπως καὶ οἱ κοινοὶ θνητοί... Εἶνε πολὺ ἠπατημένοι ὅσοι νομίζουν, ὅτι οἱ πορφυρογέννητοι τὰ εὑρίσκουν ὅλα ἕτοιμα, ὅτι δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰς λύπας των, τοὺς πόνους των, τὰς εὐθύνας των, τὰ καθήκοντά των... Νὰ ἤξευραν πόσον ἐκοπίασε, πόσον εἰργάσθη, πόσον ἐμελέτησεν ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας ἕως νὰ γίνῃ ἱκανὸς νὰ περιβληθῇ τὴν στολὴν τοῦ ἀνθυπιλάρχου! Ὀλίγας ἡμέ-

ρας πρὸ τῆς ὁρκωμοσίας, εἰς τὰ ἀνάκτορα εἶχον ἄλλην ἑορτήν : ὁ Βασιλόπαις Ἀνδρέας ἔδιδε τὰς ἐξετάσεις του. Ἐξητάσθη εἰς ὅλα τὰ ἀνώτερα μαθηματικὰ καὶ στρατιωτικὰ μαθήματα, καὶ ἀπήντησεν ἄριστα. Ἐ! δὲν πιστεύω ὅλα αὐτὰ τὰ δύσκολα πράγματα νὰ ἐμοῦσαν μόνα τῶν εἰς τὸ κεφάλι του, μόνον διότι ἔτυχε νὰ γεννηθῇ Βασιλόπαις! Τί λέγετε καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι; Ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας δὲν ἐκόπιασε τοὐλάχιστον ὅσον καὶ οἱοσδήποτε μαθητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῶ Εὐελπίδων ; Κ' ἐγὼ σᾶς λέγω: ἀκόμη περισσότερον, πολὺ περισσότερον! Διότι πρὸς τοὺς Βασιλόπαιδας εἶνε πάντοτε αὐστηρότεροι καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδασκαλοι. Ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτοὺς πολὺ περισσότερα πράγματα ἀφ' ὅσα ἀπαιτοῦν ἔξαφνα ἀπὸ σᾶς· διότι ἡ θέσις των εἶνε ὑψηλοτέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐθύνη των μεγαλητέρα, καὶ τὰ καθήκοντά των περισσότερα. Ἔξαφνα ὁ υἱὸς ἑνὸς κοινοῦ θνητοῦ εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ, νοὶ τοῦ κεφαλιοῦ του· ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἐμως, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον : θὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποῦ πρέπει. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνεγίνωσκα πῶς ἀνετράφη ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ Β.' Λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰνθέξῃ εἰς τόσα μαθήματα, εἰς τόσην πειθαρχίαν, εἰς τόσην σκληρότητα εἰμπορῶ νὰ εἴπω. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τοὺς τραχεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ παιδαγωγός του, ὁ αὐστηρότερος τῶν παιδαγωγῶν. ὁ ὁποῖος δὲν του ἐφείδετο ποτέ :

— Ὑψηλότατε, καὶ τὸ παιδὶ τοῦ παπουτσῆ καὶ τὸ παιδὶ τοῦ Βασιληᾶ, ὅταν εἶνε γαϊδοῦρι, εἶνε γαϊδοῦρι!

Βέβαια ὅμως ἀληθεύει καὶ τὸ ἐναντίον : Καὶ τὸ παιδὶ τοῦ παπουτσῆ, καὶ τὸ παιδὶ τοῦ Βασιληᾶ, ὅταν εἶνε ἄνθρωπος, εἶνε ἄνθρωπος Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Βασιλόπαις, ὁ καθ' οὗ ἀπηυθύνθη ἡ ὕβρις, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ τοὺς πλέον μορφωμένους βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἀποδεικνύει μὲ τὰς λαμπράς του ἐξετάσεις καὶ ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ μας, καὶ θὰ ὑπηρετήσῃ πεφωτισμένως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν πατρίδα του. Ναί, κάθε ἄνθρωπος, εἴτε βασιλόπαις εἴτε κοινὸς θνητός, τότε μόνον εἶνε ἄξιος νὰ ζηλεύεται καὶ νὰ μακαρίζεται, ὅταν κάμνῃ πιστῶς τὸ καθῆκόν του, ὅταν εἶνε ἄξιος τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχει. Ἄρα, καμμία ἀνάγκη νὰ εἴμεθα ὅλοι Βασιλόπαιδες . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Ἔπειτα, θλίβων καὶ πάλιν τὴν Ἕλλην ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ Δόνουγος εἶπε :

— Δέν μου ἐπνίγηκε λοιπὸν τὸ παιδάκι μου ;. . . Ὤ, τί εὐτυχία! Μὰ πῶς τὴν ηὗρες, Ἄρχη ; . . . Ἔλαβες ἕνα γράμμα μου;.. Εἶχε ἐτὸ λαιμό της ἕνα μενταλλιόν, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας της μέσα ;

Ἡ Ἕλλη ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἔδειξε τὸ πολύτιμον ἐγκόλπιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ.

— Εἶνε λοιπὸν ἡ κόρη σου; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ θεῖος Ἄρχης, σχεδὸν μετὰ δυσαρεσκείας, ἐν ᾧ ἡ Ἕλλη ἐψιθύριζε :

— Εἶχα προαίσθημα . . . πάντοτε ἔλεγα ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν ἀπέθανε!

— Ἀκόμη ρωτᾷς ἂν εἶνε ἡ κόρη μου ; εἶπεν ὁ Δόνουγος. Μὰ εἶναι καλά, Ἄρχη ;. . Ἔλα, πέ μου, πῶς τὴν ηὗρες ; Δὲν εἰξεύρεις ὅτι τὴν εἶχα γιὰ πεθαμένην καὶ ὅτι ἀπὸ τόσα χρόνια τώρα, δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ τὴν κλαίω ; . . . Παιδί μου! χρυσό μου παιδί! . .

Καὶ την ἐφίλησε πάλιν.

Ἡ ἀλήθεια ἤρχισε νὰναλάμπῃ μέσα εἰς τὴν σαστισμένην κεφαλὴν τοῦ θείου Ἄρχη.

Ἡ Ἕλλη ἦτο ἡ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του Δονούγου. Εἰς αὐτὴν ἀνῆκεν ἡ βαλίζα ἐκείνη. Ἀλλὰ κατὰ λάθος, ὁ ναύτης εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὸ σπίτι του, ἀντὶ τῆς Ἕλλης, τὴν Ρόζαν. Τὸ μυστήριον διεφωτίζετο.

— Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου! ἀνέκραξεν ἐπιτέλους. Καὶ λαβὼν τὴν Ἕλλην ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, τὴν κατεφίλησε τρυφερώτατα.

Ἀλλοίμονον! κανὲν ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τοῦ μικροῦ τούτου οἰκογενειακοῦ δράματος δὲν ὑπώπτευεν, ὅτι παρίστατο ὡς μάρτυς καὶ τέταρτον πρόσωπον! . .

Ἡ Ρόζα, ἡ δυστυχὴς Ρόζα, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ ἐνωρίτερα ἀφ' ὅσον ἀνεμένετο,—ἀπὸ τὴν μισοανοικτὴν θύραν, τὰ εἶχεν ἴδῃ, τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ὅλα! . .

Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, ἐμάντευσε τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Καὶ ἄφωνος, τρέμουσα, εἶχεν ἀπομείνῃ ἐκεῖ, ὡς καρφωμένη εἰς τὸ πάτωμα.

Εἶδε τὴν Ἕλλην εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ πατέρας της. Ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ θείου Ἄρχη. Τότε, δὲν ἠσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ οὔτε στιγμὴν περισσότερον τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀγωνιώδη θλίψιν, ἡ ὁποία περιέσφιγγε τὴν καρδίαν της. Ἐκεῖνος, ὁ θεῖος Ἄρχης, τὴν ἀπεβίωκε, τὴν ἐγκατέλειπε, καὶ ἔπερνεν ἄλλην ἀνεψιὰν εἰς τὴν θέσιν της....

« Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου!» εἶχεν εἰπῆ πρὸς τὴν Ἕλλην, τονίζων τὸ σὺ ἐκεῖνο χαρακτηριστικῶς.

. . . . . .

Μόνον μετὰ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, ὁ θεῖος Ἄρχης, ἀνήσυχος ποῦ δὲν ἔβλεπε τὴν Ρόζαν, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ μαζὶ μὲ δύο μικρὰς τῆς φίλας, κατοικούσας ἐκεῖ πλησίον, ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ τὸν Λάρρην νὰ την ζητήσῃ.

Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης ἐπέστρεψε μόνος.

— Ἡ μὶς Ρόζα, τῷ εἶπαν, ἔχει φύγῃ πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Ἕλλη ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὸ ὁποῖον ηὗρε κενόν.

Τότε ἔψαξαν παντοῦ, εἰς ὅλον τὸ σπίτι, ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω. . . Τίποτε!

Ἡ Ρόζα εἶχε γείνῃ ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.'

ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Πρέπει τώρα νὰ ἐπανέλθωμεν ὀλίγας ὥρας ὀπίσω, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἡ Ρόζα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τόσον ἐνωρίς, καὶ ἔμαθεν οὕτως ἀποτόμως τὴν φοβερὰν εἴδησιν, τῆς ὁποίας ὁ κ. Βῶρκε ἐσκέπτετο, διὰ τῆς στοργῆς του, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πικρίαν. Διότι,— εἶνε περιττὸν καὶ νὰ το εἴπω,— εἰς τὴν πατρικὴν καρδίαν τοῦ θείου Ἄρχη δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἴχνος ὀπισθοβουλίας διὰ τὴν ἀγαπητήν του Ρόζαν, ὅταν ἔσυρε τὴν Ἕλλην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῇ εἶπε : «Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου.» Ἠμποροῦσε νὰνακαλύψῃ πολλὰς ἀκόμη ἀνεψιάς, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν τὰ αἰσθήματά του καθόλου. Ὅσον βαθεῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὴν Ἕλλην ἀγάπη του, δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν Ρόζαν. Τὴν ἀγαποῦσε πλέον ὡς ἰδίαν του θυγατέρα· τὸ δὲ ἀνακαλυφθὲν γεγονός, ὅτι ἡ Ἕλλη καὶ οὐχὶ ἡ Ρόζα ἦτο ἡ ἀνεψιά του, δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μεταβάλῃ τίποτε. Ἡ ἀγάπη ἔμενεν ἀγάπη.

Λοιπόν, μετὰ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ, τὰ παιδία ἀνέβησαν νὰ παίξουν εἰς τὸ εὐρὺ σπουδαστήριον, ὅπου εὑρίσκετο μὲ τὴν παιδαγωγόν της ἡ μικρὰ Δώρα Ὄγραδυ, χαριτωμένον κοράσιον τεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἦτο ἀδιάθετον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταβῇ.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Δώρας, ἡ Ρόζα μὲ τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιά, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ζωηρότητά της, ἐφαίνετο ὡς βασιλοπούλα τῶν παραμυθιῶν. Καὶ μόλις τὴν ἔβλεπεν, ἀμέσως ἔτρεχε κοντά της, διὰ νὰ την χαϊδεύσῃ ἡ Ρόζα καὶ νὰ την φιλήσῃ.

Ὅπως πάντοτε, καὶ τώρα ἡ μὶς Ρόζα τὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά της, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου ἐπὶ τοῦ ὤμου της, καὶ ἤρχισε νὰ της διηγῆται ἕνα παραμύθι, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύναμιν νὰ φέρῃ μειδίαμα εἰς τὰ ξηρὰ καὶ φλέγοντα χείλη τῆς Δώρας. Ἔπειτα ἔσκυψε καὶ ἐσήκωσε τοὺς ξανθοὺς της βοστρύχους, διὰ νὰ την φιλήσῃ.

— Ὤ, μὶς Μπράουν! εἶπε πρὸς τὴν παιδαγωγόν. Μὰ τί ἔχει ἡ Δώρα ; Καίει ὅλη καὶ τὸ δέρμα της εἶνε κατακόκκινον.

Συγχρόνως ἐξεκούμβωσε τὸ φορεματάκι τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, καὶ παρετήρησεν ὅτι ὁ λαιμός της καὶ τὸ στῆθός της ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἐρυθρὰς κηλίδας.

Ἡ μὶς Μπράουν ἅρπαξεν ἀμέσως τὴν Δώραν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ἔτρεξαν νὰ φωνάξουν τὸν ἰατρόν. Καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ἡ Δώρα εἶχε σκαρλατίναν, ὅτι ἔπρεπε νὰ την ἀπομονώσουν ἀπὸ τὰ ἀδέλφιά της, καὶ νὰ στείλουν τὸ γρηγορώτερον ὅλα τὰ ξένα παιδιὰ εἰς τὰ σπίτια των.

Αὐτὸς ἦτον ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ρόζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ τόσον ἐνωρὶς εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσουίλλιαμ. Πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐστάθη ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν, ἔκπληκτος ποῦ ἔβλεπεν ἐκεῖ τὸν ξένον κύριον, οὕτω δὲ παρευρέθη ἀόρατος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἕλλης ὑπὸ τοῦ πατρός της, καὶ ἤκουσε τὸν θεῖον Ἄρχην νὰ λέγῃ εἰς αὐτὴν ὅτι εἶνε ἀνεψιά του.

Τότε ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδία της θὰ συνετρίβετο, ὅτι θὰπέθνησκεν ἀπὸ λύπην, ἂν ἔμενε μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐκεῖ. . .

Ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπάνω-κάτω εἰς τὸ δωμάτιόν της, συμπλέκουσα τὸς χεῖρας ἀπὸ ἀπελπισίαν, καὶ ἐν τῇ θλίψει της ὁμιλοῦσα μεγαλοφώνως :

— Καὶ ἐγὼ τώρα τί θὰ γίνω ;... τί θὰ γίνω ; . . ἔλεγε.

Δὲν εἶχε πλέον κανένα νὰ την παρηγορῇ, κανένα διὰ νὰ την συλλογίζεται καὶ διὰ νὰ την ἀγαπᾷ. . . Αὐτὸ ἐνόμιζεν, εἰς τὴν ὑπερβολικήν της λύπην. . . Ἔπειτα ἔπεσε κάτω ὁλολύζουσα, καὶ ἀφ' οὗ ἔκλαυσεν ἀρκετὴν ὥραν, προσεπάθησε νὰ τακτοποιήσῃ κάπως τὰς ἰδέας της.

Ὥστε λοιπὸν ἡ Ἕλλη ἦτο ἡ μὶς Βῶρκε, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ θείου Ἄρχη. Καὶ ἡ Ρόζα δὲν ἦτο τίποτε. . . Πῶς νὰ ὑποφέρῃ παρομοίαν συμφορὰν ; . . . Δέν τῇ ἔμενεν οὔτε κἂν ἡ παρηγορία τοῦ θανάτου. Ἦτο νέα πολὺ νέα, καὶ ἴσως θὰ ἔζοῦσε πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀκόμη, μὲ αὐτὴν τὴν θλίψιν, μὲ αὐτὴν τὴν πικρίαν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της.

Δυστυχὴς Ρόζα! Δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ χρόνος καταπαύει ὅλας τὰς θλίψεις. δὲν ἤξευρεν ὅτι αἱ πληγαὶ τῆς ψυχῆς θεραπεύονται μὲ τὸν καιρὸν ὅπως αἱ πληγαὶ τοῦ σώματος.

Πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσεν αἰωνίως νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πονῇ ἔτσι, ἀκίνητος ὡς εἶχε πέσῃ εἰς τὸ πάτωμα, δὲν ἔπαυε νὰ προβάλῃ εἰς τὸν ἑαυτόν της τὴν ἰδίαν πάντοτε ἐρώτησιν : «Τί θὰ γίνω ; . . »

Ἦτο ξένη καὶ ἔρημος. Δὲν ἤξευρε κανένα της συγγενῆ πουθενά, καὶ ἂν τυχὸν εἶχε καὶ συγγενεῖς, εἰμπορεῖ νὰ ἦσαν πτωχοὶ ἄνθρωποι, ἐλεεινοί, ζητιάνοι, κλέπται ... ποιὸς ξέρει ; Δὲν ἦτο πλέον ἡ μὶς Βῶρκε! Ὁ θεῖος Ἄρχης δὲν ἦτο πλέον θεῖός της! Καί, ὡς νὰ μὴν ἀρκοῦσεν αὐτό, πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας της, ἦτο θεῖος τῆς Ἕλλης. Ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἕλλην, καὶ ἡ Ἕλλη ἀνῆκεν εἰς αὐτόν.

Δυστυχὴς Ρόζα! Πολύ, πολὺ σκληρὰ ἐτιμωρεῖτο διὰ τὴν ζηλοτυπίαν της, διὰ τὴν ὑπερηφανείαν της . . .

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ ποτὲ τὰ ἐλαττώματά της, δὲν ἠμποροῦσε νὰ θεωρήσῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ὡς τιμωρίαν πού της ἤξιζε. Δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ μόνον τὴν δυστυχίαν της, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον θλίψις καὶ συμφορὰ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς της. Ἡ ἰδέα νὰ συστήσῃ τὸν ἑαυτόν της εἰς τὸν Θεὸν δέν της ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, διότι δὲν ἤξευρε πόσην δύναμιν θὰ εὕρισκεν εἰς τὴν προσευχήν, τί βάλσαμον θὰ ἐχύνετο δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν της.

Καὶ τώρα, μὲ ποῖον θάρρος θὰ ἐπαρουσιάζετο ἀπέναντι τοῦ θείου Ἄρχη, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλέον θεῖός της, μὲ τί πρόσωπον θὰ ἔβλεπε τὴν Ἕλλην, ἡ ὁποία τῆς εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν της, ἢ πῶς θὰ ὑπεδέχετο τὸν ξένον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν ἐθεωροῦσεν ὡς ἀποθαμένον, τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον, χωρὶς ποτὲ νὰ τον γνωρίσῃ, ἀνέκαθεν εἶχεν ἀγαπήσῃ ὡς πατέρα της, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπαρουσιάζετο τώρα—ὁ κακός!—ὡς πατὴρ τῆς Ἕλλης ; . . .

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ι.

Ὁ Φασουλάκης ἐπῆρε τὸν Παρασκευᾶν εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὸ ὡραῖον σπιτάκι ποῦ εἶχε κατασκευάσῃ μόνος του μὲ σανίδια.

Λίγο-λίγο τὸν ἔμαθε νὰ κουτσομιλῇ ἑλληνικὰ καὶ νὰ καταλαβαίνῃ

ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ὁ κύριός του. Ἀλλ' ὁ Φασουλάκης ἔχει μεγάλα σχέδια διὰ τὸν μικρὸν ἄγριον. Δὲν θέλει νὰ τον ἀφίσῃ αἰωνίως ἀγράμματον, καὶ ἀποφασίζει νὰ τον μάθῃ νὰ διαβάζῃ.

Φορεῖ λοιπὸν τὰ γυαλιά του, βάζει 'στὸ κεφάλι τὸν ψηλὸν καὶ μυτερὸν σκοῦφόν του, πέρνει 'στὸ χέρι τὸ ραβδί του, καὶ τὸ μάθημα ἀρχίζει. Ἐμπρός!

Ἀλλὰ τὸ μαῦρο καὶ σγουρόμαλλο κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου Παρασκευᾶ εἶνε ἕνα ξεροκέφαλο πρώτης τάξεως!

Ἂς του φωνάζῃ ὅσον θέλει ὁ Φασουλάκης: Ἄλφα α, α, α! — Ὁ ἀραπάκος δὲν σκαμπάζει γρύ.

— Ἄ α α! κάμνει ὁ Παπαγάλος, σκαρφαλωμένος ἐπάνω 'στὸ μαυροπίνακα. Μπᾶ! τόσῳ δύσκολο πρᾶγμα εἶνε νὰ 'πῇ κανεὶς Ἄ α α;

Καὶ κτυπᾷ τὰ φτερά του, καὶ γελᾷ, καὶ χαχλανίζει, καὶ περιπαίζει τὸν ἀραπάκον, καὶ κάμνει τόσον θόρυβον, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι δέκα παπαγάλοι εὑρίσκονται μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἔ! γιὰ νὰ σου 'πῶ!.. Μὴν περιγελᾷς ἔτσι, κύριε Παπαγάλε; γιατὶ μή σου φαίνεται ὅτι σὺ ξεύρεις περισσότερα ἀπὸ τὸν Παρασκευᾶν.

Καὶ ὁ Φασουλάκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ αὐτὶ τοῦ μαθητοῦ του καὶ ξαναρχίζει: Ἄ α α.

— Ἄ! ἄ! ἄ! κάμνει ὁ ἀραπάκος ἀπὸ τὸν πόνον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! λέγει ὁ δάσκαλος, ποῦ ἄκουσεν ἐπὶ τέλους τὸ Ἄλφα.

Καὶ τὸ μάθημα ἐξακολουθεῖ.

Ὅταν ὅμως ὁ Φασουλάκης συλλαβίζῃ: β-α-βα, β-α-βα, β α β ά ...

— Ἔχω βαβὰ στ' αὐτί! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

Ὅταν ὁ Φασουλάκης συλλαβίζῃ: κ-ο-κο, κ-ο-κο, κ ο κ ό . . .

— Θέλω γλυκό! ἀποκρίνεται ὁ Παρασκευᾶς.

Ὅταν ὁ Φασουλάκης συλλαβίζῃ: μ α-μα, μ-α-μα, μ α μ ά . . ,

— Θέλω τὴ μαμά! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

Ὅταν ὁ Φασουλάκης συλλαβίζῃ: ν α-να, ν-α να, ν ά ν α . . .

— Νυστάζω! φθάνει πειά! φωνάζει ὁ ἀραπάκος.

Ἄ, μὰ ἔτσι ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ!..

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

(Διήγησις μικροῦ Ἀλσατοῦ.)

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχα ἀργίσῃ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐφοβούμην πολὺ μὴ μὲ μαλώσῃ ὁ κύριος Χάμελ. Ἴσαΐσα μᾶς εἶχεν εἰπῆ, ὅτι θὰ μᾶς ἐξετάσῃ εἰς τὰ ῥήματα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα οὔτε λέξι. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ τὸ στρίψω καὶ νὰ πάω 'στὰ χωράφια.

Ὁ καιρὸς ἦταν τόσον ὡραῖος! ἔκανε τόση ζέστη!

Τὰ κοσσύφια ἐσφύριζαν ἐκεῖ 'στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους, καὶ πάρα κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ ὑδροκίνητον πριόνι, 'στὸν κάμπο, οἱ Πρῶσσοι ἔκαμναν γυμνάσια. Ὅλα αὐτὰ μὲ εἵλκυον περισσότερον ἀπὸ τὰ ῥήματα, ἀλλὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῶ καὶ ἐτάχυνα τὸ βῆμά μου.

Ἐμπρὸς 'στὸ Δημαρχεῖον εἶδα κόσμο συναγμένο. Δύο ἔτη τώρα, ἐκεῖ πάντοτε ἔφθαναν ὅλαι αἱ κακαὶ εἰδήσεις, αἱ ἥττται τῶν Γάλλων, ἡ ἐπιστράτευσις, αἱ γερμανικαὶ διαταγαί, καί, ἐσκέφθηκα χωρὶς νὰ σταθῶ:

«Τί νέα πάλι θἄχωμε σήμερα;»

Ἐνῶ διέσχιζα τὴν πλατεῖαν τρέχων, ὁ Βάχτερ ὁ σιδηρουργὸς μοῦ ἐφώναξε: «Μὴν τρέχῃς ἔτσι, μικρέ, ἔχεις καιρὸ νὰ πᾷς σχολεῖο.» Ἐνόμισα ὅτι μὲ ἐπερίπαιζε, καὶ ἔφθασα τρέχων μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν 'στὴν αὐλὴ τοῦ Σχολείου.

Συνήθως, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, ὅλα τὰ παιδιὰ ἔκαμναν μεγάλον θόρυβον. Ἄλλοι ἐτακτοποίουν τὰ βιβλία των, ἄλλοι ἐπανελάμβανον τὴν ἀποστήθησίν των, καὶ ὁ διδάσκαλος μὲ τὴν ῥήγα ἐσιώπα 'στὴν ἕδραν. Ἐλσγάριαζα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν θόρυβον, διὰ νὰ γλυστρήσω ἀπαρατήρητος εἰς τὸ θρανίον μου· ἀλλὰ ἴσια ἴσια σήμερα ὅλοι ἐσιωποῦσαν.., Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο εἶδα ὅλους τοὺς συμμαθητάς μου 'στὰς θέσεις των, καὶ τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε καὶ ἐξαναπερνοῦσε, μὲ τὴν φοβερὰν ῥήγα του.

Ἤνοιξα τὴν πόρτα σιγὰ σιγὰ καὶ ἐμβῆκα . . . φαντάζεσθε ἂν ἤμουν κόκκινος καὶ ἂν ἐφοβούμην..... Καὶ ὅμως τίποτε!.. Ὁ κύριος Χάμελ μὲ ἐκκύταξε χωρὶς θυμὸ καὶ μοῦ εἶπε σιγά: «Πήγαινε γρήγορα 'στὴν θέσι σου, μικρέ μου Φράντς· θἀρχίζαμε χωρὶς ἐσένα.»

Ἐκάθησα γρήγορα 'στὴν θέσι μου. Τότε μόνον παρετήρησα, ὅτι ὁ δάσκαλός μας φοροῦσε τὴν καινούρια πράσινη ρεδιγκότα του, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβαζε παρὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις ὅταν ἐμοίραζε τὰ βραβεῖα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἐξέπληξε περισσότερο, ἦταν ὅταν εἶδα 'στὸ βάθος τῆς αἰθούσης τοὺς χωριανοὺς καθισμένους καὶ σιωπηλοὺς σἂν καὶ μᾶς. Ὁ Ἄουζερ μὲ τὸ στρατιωτικό του καπέλλο, ὁ πρώην δήμαρχος, ὁ ταχυδρόμος καὶ ἄλλοι πολλοί. Ὁ Ἄουζερ εἶχε φέρῃ ἕνα ἀλφαβητάριο καὶ τὸ κρατοῦσε ἀνοικτὸ στὰ γονατά του, μαζὺ μὲ τὰ γυαλιά του, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλῃ ἀνάμεσα στὰ φύλλα.

Ἐνῷ ἐκύτταζα ἔκπληκτος ὅλα αὐτά, ὁ κύριος Χάμελ ἀνέβηκε στὴν ἕδρα καὶ μᾶς εἶπε:

«Παιδιά μου, σήμερα εἶνε τὸ τελευταῖό σας μάθημα. Ἡ διαταγὴ ἦρθε ἀπὸ τὸ Βερολῖνον. Στὰ σχολεῖα τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης θὰ διδάσκωνται τὰ Γερμανικά, καὶ αὔριο ἔρχεται ὁ νέος διδάσκαλος. Λοιπὸν σᾶς παρακαλῶ νὰ καθῆστε φρόνιμα στὸ τελευταῖο γαλλικό σας μάθημα».

Αὐτὰ τὰ λίγα λόγια μὲ ἀνεστάτωσαν. Ἀ τοὺς ἀθλίους! νὰ τί εἶχαν τοιχοκολλήσῃ στὸ Δημαρχεῖο!

Τὸ τελευταῖό μου μάθημα!!!

Καὶ ἐγὼ ποῦ μόλις ἤξευρα νὰ γράφω; Δὲν θὰ μάθαινα ποτέ;—Πῶς μετανοοῦσα γιὰ τὸ χαμένο καιρό, ὅταν ἔτρεχα νὰ κυνηγῶ φωλιὲς καὶ νὰ γλυστρῶ στὸ χιόνι, στὸ βουνό. Τὰ βιβλία μου ποῦ μου φαίνονταν ἄλλοτε τόσο βαρειά, ἡ γραμματική μου, ἡ ἱερὰ ἱστορία μου, ἔμοιαζαν σήμερα μὲ παλιοῦς μου φίλους ποῦ ἐλυπούμουν ὅτι τοὺς ἄφινα...

Ἀμ' ὁ Κύριος Χάμελ; ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔφευγε, μὲ ἔκανε νὰ ξεχνῶ τὲς τιμωρίες καὶ τὴ ῥήγα του.

Ὁ καϊμένος! Πρὸς τιμὴν τοῦ τελευταίου μας μαθήματος εἶχε βάλῃ τὰ καλά του ροῦχα. Τώρα ἐνόουν διατί οἱ γέροι χωρικοὶ εἶχαν ἔλθῃ στὸ σχολεῖον· ὥφειλαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν διδάσκαλόν μας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔκαμε τὸ καθῆκόν του πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ὁ ὁποῖος τώρα ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ.

Αὐτὰ ἐσκεπτόμην, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα τὸ ὄνομά μου. Ἔπρεπε νὰ εἴπω μάθημα. Τί δὲν θὰ ἔδινα διὰ νὰ ἠμποροῦσα νὰ πῶ τὸ ῥῆμά μου νεράκι, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τὰ ἔχασα καὶ ἔμεινα ἄφωνος.

Ἤκουσα τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔλεγε:

«Δὲν θὰ σὲ μαλώτω, μικρέ μου Φράντς· ἀρκετὰ τιμωρεῖσαι μόνος σου. Ἔτσι εἶνε . . . κάθε μέρα λέγει κανείς: θὰ μάθω αὔριον. Καὶ ἔπειτα νὰ τί γίνεται... Ἀ! ἦτον μεγάλο δυστύχημα γιὰ τὴν Ἀλσατία μας, νὰναβάλῃ πάντοτε τὴν ἐκπαίδευσίν της. Τώρα οἱ Πρῶσσοι ἔχουν δικαίωμα νὰ μᾶς ποῦν. «Πῶς! ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἶσθε Γάλλοι, καὶ δὲν ξεύρετε οὔτε νὰ γράφετε οὔτε νὰ διαβάσετε τὴν γλῶσσά σας!» Σ' ὅλα αὐτά, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πλέον ἔνοχος. Καθεὶς ἔχει τὸ μερίδιό του. Οἱ γονεῖς σας δὲν εἶχαν ποτὲ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἐκπαιδεύσουν, ἐπροτιμοῦσαν νὰ σᾶς στέλνουν στὰ χωράφια. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἔνοχος; Πόσες φορὲς σᾶς ἔβαλα νὰ ποτίσετε τὸν κῆπον μου; καὶ ὅταν ἤθελα νὰ πάγω νὰ ψαρεύσω, ἐδίσταζα νὰ σᾶς στείλω περίπατο;»

Ἔπειτα, ἀπὸ τὸ ἕνα 'στὸ ἄλλο, ὁ κ. Χάμελ μᾶς ὡμίλησε διὰ τὴν γαλλικὴν γλῶσσα, μᾶς εἶπεν ὅτι εἶνε ἡ ὡραιοτέρα γλῶσσα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ την λησμονήσωμε, διότι, ὅταν ἕνας λαὸς πίπτῃ ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἐν ὅσῳ ξεύρει τὴν γλῶσσάν του, εἶνε σἂν νὰ κρατῇ τὸ κλειδὶ τῆς φυλακῆς του.

Ἔπειτα ἐπῆρε τὴν γραμματικὴ καὶ μᾶς ἐδιάβασε τὸ μάθημά μας. Ἤμουν ἔκπληκτος, διότι ἐννοοῦσα μὲ τόσην εὐκολίαν· ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ μάθημα ἐπέρασε τόσο γρήγορα...

Κατόπιν εἴχαμε καλλιγραφία. Διὰ σήμερον μᾶς εἶχε γράψῃ δύο ὡραῖα παραδείγματα: Ἀλσατία, Γαλλία, Ἀλσατία, Γαλλία.

Ἔπρεπε νὰ ἴδῆτε πῶς καθεὶς μας ἐκοπίαζε. Δὲν ἠκούετο τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γρίτς γρίτς ποῦ ἔκαναν ἡ πέννες. Δύο ζῆνες μπῆκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε προσοχήν, οὔτε κἂν οἱ μικροί, οἱ ὁποῖοι ἐκοπίαζαν διὰ νὰ κάμουν ἴσια τὰ ἰῶτα των.

Στὴ στέγη τοῦ Σχολείου τὰ περιστέρια ἔκαμναν ροῦ-ροῦ καὶ ἔλεγα μέσα μου, ἐνῷ τὰ ἤκουα:

«Μήπως θὰ τἀναγκάσουν καὶ αὐτὰ νὰ κελαϊδοῦν γερμανικά;»

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅταν ἐσήκωνα τὰ μάτια μου, ἔβλεπα τὸν κύριον Χάμελ ἀκίνητον εἰς τὴν ἕδραν του, παρατηροῦντα μετὰ προσοχῆς τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὴν μνήμην του τὴν εἰκόνα των.

Σκεφθῆτε! σαράντα χρόνια, ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Μόνον ἡ ἕδρα καὶ τὰ θρανία εἶχαν παλιώσῃ: ἡ καρδιές τῆς αὐλῆς εἶχαν μεγαλώσῃ, καὶ ὁ κισσὸς τὸν ὁποῖον εἶχε φυτεύσῃ ὁ ἴδιος, ἀνέβαινε τώρα ὡς τὴν στέγη. Τί λύπην ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται τώρα ὅπου ἦτον ἀναγκασμένος νὰ ἀφίσῃ ὅλα αὐτά, διότι ἔπρεπε νὰ φύγῃ διὰ παντός, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον!..

Ἐν τούτοις εἶχε τὸ θάρρος νὰ μᾶς τελειώσῃ τὸ μάθημα. Μετὰ τὴν καλλιγραφίαν εἴχαμε ἱστορίαν, καὶ ἔπειτα οἱ μικροὶ ἐσυλλάβισαν: ΒΑ. ΒΕ. ΒΙ. ΒΟ... Ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ὁ μπάρμπα Ἄουζερ εἶχε βάλῃ τὰ γυαλιά του καὶ ἐσυλλάβιζε καὶ αὐτός.

Ἄ! ὀ θυμοῦμαι αὐτὸ τὸ τελευταῖο μάθημα...

Ἔξαφνα ἡ καμπάνα ἐσήμανε μεσημέρι, ταυτοχρόνως ἠκούσθησαν αἱ σάλπιγγες τῶν Πρώσσων, οἱ ὁποῖοι ἐγύριζαν ἀπὸ τὰ γυμνάσια. Ὁ κύριος Χάμελ, κάτωχρος, ἐσηκώθη εἰς τὴν ἕδραν του.

«Φίλοι μου, εἶπε, παιδιά μου!!! ἔ! ἔ!» ἀλλὰ κάτι τὸν ἔπνιγε· δὲν ἠμποροῦσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Τότε, γυρίζων πρὸς τὸν μαυροπίνακα, ἐπῆρε τὴν κιμωλίαν καὶ ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα: «ΖΗΤΩ Η ΓΑΛΛΙΑ!»

Καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμπισμένην εἰς τὸν τοῖχον, ἄφωνος μᾶς ἔκαμε σημεῖον:

«Ἐτελείωσε.. πηγαίνετε!».

(Alphonse Daudet)

Μετάφρασις Κ. Α.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Β'.

Ἔπειτα ἔρχονται τὰ παιγνίδια,—παιγνίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἕως τὰ σημερινά, καὶ ἀπὸ τὰ προστυχότερα ἕως τὰ πολυτελέστερα. Καὶ βλέπεις ἐκεῖ κοῦκλες καὶ κοῦκλες, στρατιωτάκια μολυβένια, ἁμαξάκια, νοικοκυρεὰ κουκλίστικα, σπιτάκια, μαγεράκια, καραβάκια χίλια δυό. Ὤ, τί εὐτυχισμένη θὰ ἦτο ἡ Μίνα τοῦ «Ἐπὶ πτερύγων Ζεφύρου»,— τὸ ἐδιαβάσατε;—ἂν την ἔβαζαν ἐδῶ νὰ διαλέξῃ! Ἀλλὰ καὶ κάθε παιδὶ τὸ ἴδιον θὰ ἤθελε... Καὶ συλλογίζομαι πόσα καὶ πόσα παιδάκια θὰ ἐχαροποίησαν καὶ θὰ διεσκέδασαν τὰ παλαιὰ αὐτὰ παιγνίδια, πρὶν ἔλθουν ἐδῶ, διὰ νὰ τέρπουν τὰ σημερινὰ παιδία, πού τα ἐπισκέπτονται καὶ χάσκουν ἐμπρός των ὧρες ὁλόκληρες...

Ἔξαφνα εὑρίσκομαι ἐνώπιον ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀνομάσω παιγνίδι, ἂν καὶ εἶνε τοποθετημένον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Τμήματος τῶν Παιγνιδιῶν. Εἶνε μία Φάτνη... Ἴσως ἠξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ χαρίζουν τὰ Χριστούγεννα εἰς τὰ παιδιὰ μικρὰς Φάτνας, εἴτε ἀπὸ χαρτὶ εἴτε ἀπὸ ξύλον, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὸν Ἰησοῦν βρέφος εἰς τὰ γόνατα τῆς Μητρός του, τὸν Ἰωσὴφ ὄρθιον πλησίον της, τὰ βωδάκια νὰ χώνουν μέσα τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ σταύλου, καὶ τοὺς Ἀγγέλους νὰ πετοῦν ἀπὸ πάνω, μὲ τοὺς τρεῖς Μάγους καὶ τοὺς τρεῖς Ποιμένας. Μία τέτοια Φάτνη εἶνε καὶ αὐτή, ποῦ βλέπω εἰς τὴν Παιδικὴν Ἔκθεσιν. Ἀλλὰ ποία διαφορὰ καὶ...ποία τελειότης! Ἐν πρώτοις ἔχει μῆκος δέκα μέτρων—τὸ φαντάζεσθε;..—καὶ εἶνε κατασκευασμένη ὅλη ἀπὸ ξύλον σκαλιστὸν καὶ χρωματισμένον. Παριστᾷ ὁλόκληρον τοπίον, μὲ πύργους, μὲ σπίτια, μὲ καλύβας, μὲ δένδρα, μὲ βουναλάκια, μὲ δρόμους, ὅπου περιπατοῦν — ἢ μᾶλλον στέκονται,—περισσότερα ἀπὸ τριακόσια πρόσωπα, τὰ περισσότερα πλουσιώτατα ἐνδεδυμένα καὶ ἀποτελοῦντα συμπλέγματα γραφικώτατα. Ἄλλοι πηγαίνουν πεζῇ, ἄλλοι ἔφιπποι, ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια, καὶ ὅλοι διευθύνονται πρὸς τὸ θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς Μητρός του κατέχει τὸ κέντρον τῆς συνθέσεως, διὰ νὰ το προσκυνήσουν καὶ νὰ τῳ προσφέρουν τὰ δῶρά των.

Ἡ θαυμασία αὐτὴ Φάτνη εἶνε ἱστορική. Κατεσκευάσθη πρὸ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Καρόλου Γ' βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰργάσθησαν δι' αὐτὴν οἱ μεγαλήτεροι καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς. Καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Ἰταλίαν κατασκευάζουν καὶ πωλοῦν Φάτνας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα αὐτῆς· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι καμμία δὲν εἶνε τόσον μεγάλη, τόσον πολυτελὴς καὶ τόσον καλλιτεχνική.

Εἰς τὴν Παιδικὴν Ἔκθεσιν βλέπει κανεὶς πολλὰ πράγματα διασκεδαστικὰ καὶ περιεργότατα. Ὁ Τὸμ-Τίτ, ὁ διάσημος Τὸμ-Τὶτ ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπινοήσῃ καὶ δημοσιεύσῃ ἕως τώρα πλῆθος Μαγικῶν Παιγνίων, — νομίζω, ὅτι μία συλλογή του ἔχει δημοσιευθῆ καὶ ἑλληνιστί, πρὸς διασκέδασιν τῶν οἰκογενειακῶν συναναστροφῶν, — λοιπόν, αὐτὸς ὁ μάγος Τὸμ-Τίτ, διδάσκει εἰς τὴν Ἔκθεσιν τὰ παιδία πῶς νὰ κατασκευάζουν μόνα των τὰ παιγνίδια των. Ὑπάρχει ἀκόμη μία Αἴθουσα Μουσικῆς, ἕνα Κοντσέρτο δηλαδή, εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν ὅλο παιδιά. Καὶ ἐδῶ - μέσα ἐπέρασα ὡραίας ὥρας, διότι ἀγαπῶ τὴν καλὴν μουσικήν, οἱ δὲ μικροὶ αὐτοὶ μουσικοὶ εἶνε ὅλοι καλλιτέχναι. Καὶ πόσα παιδία εἶδα νὰ διασκεδάζουν μαζί μου!

Ἀμὲ τὸ θεατράκι; Ἄλλη διασκέδασις πάλιν ἐδῶ. Τὸ θεατράκι τῆς Παιδικῆς Ἐκθέσεως, εἶνε θέατρον νευροσπάστων, μὲ ἄλλους λόγους Φασουλῆς. Ἐπερνοῦσα καὶ με προσείλκυσαν αἱ φωναί, αἱ χαρούμεναι φωναὶ τῶν παιδιῶν, ποῦ ἦσαν μαζευμένα τριγύρῳ εἰς τὴν μικροσκοπικὴν σκηνήν. Καὶ εἰσῆλθα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκοπίασα ἕως νὰ ἐννοήσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς παριστανομένης κωμῳδίας... Ἄ, νομίζω ὅτι τὴν ἐννοῶ: Ὁ Φασουλῆς ἔχει χρήματα... θέλει νὰ τα φυλάξῃ διὰ νὰ μή τού τα κλέψῃ κανείς... ἀλλὰ κατασκοπεύεται ἀπὸ τὸν Περικλέτον, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, ἔχει πολὺ κακὰς διαθέσεις...

— Μὴν κυττάζῃς! τοῦ φωνάζει ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν φωνήν του τὴν... φασουλίστικην.

— Δὲν κυττάζω, καλέ, δὲν κυττάζω,

ἀπαντᾷ ὁ Περικλέτος μὲ φωνὴν ὄχι ὀλιγώτερον ὀξεῖαν,—καὶ ρίπτει μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν κρύπτην.

Ἀμέσως ἐξεγείρονται διαμαρτυρίαι ζωηραί· Οἱ μικροὶ θεαταὶ λαμβάνουν μέρος, χάριν τῆς ἀληθείας.

— Ψέμματα! λέει ψέμματα!... ἐκύτταξε!.. φωνάζουν πανταχόθεν.

Καὶ ἀρχίζει ὁ διάλογος μεταξὺ Φασουλῆ καὶ... ἀκροατηρίου :«— Τὸν εἴδατε, παιδιά μου ;—Τὸν εἴδαμε! τὸν εἴδαμε! — Μὰ εἶσθε βέβαιοι ; — Βεβαιότατοι ! »

Καὶ γκάπ! γκούπ! ὁ ψεύστης Περικλέτος ξυλοφορτώνεται, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μικρῶν, οἱ ὁποῖοι φωνάζουν:

— Δός του κι' ἄλλες ! δός του !

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Φασουλῆς δὲν ἔχει καμμίαν δυσκολίαν καὶ τὸ ξύλον πίπτει ἀλύπητον.

Ὁ Περικλέτος ὅμως ἐκδικεῖται . . . Κρύβεται ἀργότερα, ἁρπάζει τὰ λεπτὰ τοῦ Φασουλῆ, καὶ ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι. Ὁ Φασουλῆς τὸν καταδιώκει, καὶ ζητεῖ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀκροατηρίου του.

— Ἀπὸ ποῦ ἔφυγε ; ἐρωτᾷ.

— Ἀπὸ ἐκεῖ! ἀπὸ ἐκεῖ! φωνάζουν ἐν χορῷ τὰ παιδάκια, καὶ δείχνουν ὅλα τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ὁ κλέπτης. Ἐπῆραν τὸ μέρος τοῦ ἀδικημένου, καὶ ἔχουν μεγάλην χαρὰν δι' αὐτό. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν χαράν των, ὅταν, μὲ τὴν βοήθειάν των πλέον, ὁ κλέπτης ἀνακαλύπτεται, συλλαμβάνεται καὶ τιμωρεῖται ὅπως τοῦ ἀξίζει :

— Γκὰπ-γκούπ!.. γκὰπ-γκούπ!..

Νομίζω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι διεσκέδασα κ' ἐγὼ ὅσον καὶ οἱ μικροὶ θεαταὶ τοῦ Φασουλῆ !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Νιασουρίζει τὸ γατάκι
Κι' ἀπ' τὸν πόνο σπαρταρᾷ,
Γιατί, δίς του τὸ παιδάκι
Τοῦ τραδάει τὴν οὐρά.

Δός του, δός του, καὶ πεισμόνει
Καὶ τραδάει μ' ἀπονιά.
Μὰ κι' ὁ γότος πειὰ θυμόνει,
Μιὰ τοῦ κόβει γραντσουνιά.

Ξεφωνίζει τὸ παιδάκι
Καὶ τὸ χέρι του κρατάει . . .
Τρέχει, φεύγει τὸ γατάκι
Κάπου νὰ κρυφτῆ ζητάει . . .

Κ' ἡ μαμμάκα τρομαγμένη
Τρέχει βιαστική πολύ,
Τὸ μικρὸ χεράκι δένει
Καὶ μ' ἀγάπη τὸ φιλεῖ.

Τὸ μικρὸ νὰ κλαίῃ παύει. . .
Τὸ γατάκι τὸ κακὸ
Ἔρχεται κι' αὐτὸ νὰ λάβῃ
Ἀπ' τὰ χάδια μερτικό.

Κι' ἡ μαμμάκα 'στὸ παιδάκι
Δίνει ὁλόδροσα φιλιά.
Καὶ τοῦ βάζει τὸ γατάκι
Στὴ μικρή του ἀγκαλιά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν :

— Καὶ πῶς πάει, Νίκο, τὸ μάτι σου ;

— Καλλίτερα . . . Ὁ Γιατρὸς μοῦ εἶπε πῶς ἄρχ σα νὰ βλέπω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου.

***

Ὁ Πατήρ: (δοκιμάζων τὸ κρασί.)— Χμ! βαφτισμένο εἶνε...

Ὁ μικρός του υἱός: — Καὶ πῶς τὸ λένε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης.

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας :

Ἡ Διδασκάλισσα : — Λοιπόν, τί λέγεται Ἀκρωτήριον ;

Ἡ Ἀγριοβιολέττα: — Νά, ἡ ἄκρη τοῦ ψυρίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλενοῦς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ παρὸν φυλλάδιον ἦτο ἕτοιμον . . Δὲν ἔμενε παρὰ μόνον ἡ Ἀλληλογραφία. Καὶ εἶχα καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι μου, μὲ τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν σας ἐμπρός μου, διὰ νὰ τὴν γράψω... ὅταν ἔρχεται ὁ Διανομεὺς καὶ μοῦ φέρνει τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἀνανία ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Τί νὰ κάμω ; Νὰ τὸ ἀρίσω διὰ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα; Ἀλλὰ εἶνε κρῖμα... θὰ παλιώσῃ πολύ, καὶ ἔπειτα ἕως τότε θὰ ἔλθῃ ἴσως καὶ τρίτον... Νὰ φαιρέσω τίποτε ἀπὸ τὴν ἄλλην ὕλην καὶ νὰ κάμω τόπον;... Ἀδύνατον! Αἱ σελίδες εἶνε ἕτοιμοι διὰ τὸ πιεστήριον. Τί νὰ κάμω λοιπόν ;

Νὰ ἀναβάλω τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἄλλο τίποτε δὲν γίνεται.

Στέλλω λοιπὸν ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς ὅλους, καὶ . . . .

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μέχρι σήμερον, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ἰουλίου.

Ὁ γράφτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράφουν τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἡραείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἔκαστος παρέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

211. Λεξίγριφος λογοπαικτικός.

Δύο μύτες χωριστὲς
Ἐὰν πάρῃς δυὸ φορές,
Ἕνας ἥρως εἶν' αὐτὸς
Ποῦ θὰ βρῇς, πολὺ γνωστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου.

212. Στοιχειόγριφος.

Μ' ἄλλη καρδιὰ εἰς μαθητὴς τὸν Ἰησοῦν ἀρνεῖ,
Καὶ φυσικὸν φαινόμενον 'στὸ πέλαγος θὰ γίνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ'γεμινοῦ.

213. Τονόγριφος.

Τοῦ σώματός σου μέλος,
Ἂν ὀξυτονισθῶ,
Κακὸν θὰ ἔχω τέλος,
Διότι . . . θὰ ψηθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνζολωφῆ

214. Ἀναγραμματισμός.

Πόνος 'στὸ σῶμα ἢ 'στὴν ψυχή· κ' ἂν μ ἀναγραμματίσῃς.
Ζῷον μικρὸν τετράποδον εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑσημειοτοῦ τοῦ Κόσμου.

215. Τρίγωνον.

★ Α ★ Α ★ Α
Α ★ Α ★ Α
★ Α ★ Α
Α ★ Α
★ Α
Α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν.

216. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμός, τοῦ ὁποίου τὸ $^1/_2$ καὶ τὸ $^1/_{10}$ σὺν 21, σχηματίζει ἀριθμὸν ὑπερβαίνοντα τὸν ζητούμενον κατὰ ἓξ μονάδας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν.

217. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιροῦντες τέσσαρα γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνενοῦντες καταλλήλως τὰ λοιπά, καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, ἀποτελοῦμεν γνωμικόν

Φροῦδός, λίκνον, σκοπός, ναύτης, ὅρμος, ταινία, μαγεία· στρῶμα, βασιλίς, κελλίον, κορυφή, Ἀρκαδία; εἴδωλον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκωστὸ Ἑλληνόπουλο

218. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖον ζῷον, καίτοι ὁμοιάζει ὅσον κανὲν ἄλλον μὲ τὴν γάταν, δὲν εἶνε γάτα ;

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Λάλωση

219 Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Βασιλέα :

1, Μήτηρ ἥρως. 2, Φυσικὸν φαινόμενον. 3, Γλύκισμα. 4, Τιτάν. 5, Ποιητὴς Τραγῳδῶν. 6, Ἔντομον χρήσιμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

220. Φωνηεντόλεπον.

θ ρ - π σ κ π - κ - κ ρ δ - μ λ ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοθρόνου Μέθρα

221 Γρῖφος.

```
        ε          11
     ε     ε    11     11          φ     φ
  ε     Π     ε        τα        φ     λον    φ
     ε     ε    11     11          φ     φ
        ε          11
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14.

138. Ροδάκινον (ρόδα, κοινόν.).— **139.** Τάγος - πάγος. — **140.** Οἰνὰς - Ἰαός.

142. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ὁδός, Σιδών, ἑδῶ, ἵππος, Διδώ, ὠόν, Νέσος.)—**143** Εἶπεν: «Εἶμαι τέρας, ἀληθῶς! » (ὑμετέρας. . . .)—**144** Ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν.—**145.** ΚΑΤΑ, ΙΣΙΣ, ΣΙΑΜ, ΣΑΡΑ (ΚΙΣΣα, ΑΣΙΑ, ΤΙΑΡα, ΑΣΜΑ).—**146.** Ὁμοιος ὁμοίῳ ἀ ὶ πελάζει. — **147.** Οἱ φίλοι ἐν δυστυχίᾳ φαίνονται.

		Α		
	ἡ	Λ	ν	
ρ		Κ	ὰ	
		Μ		
		Η		
	β	Ν	ρ	
η	ῦ	Η	υ	α
ν	ὼ		χ	ξ
ς			ω	

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. —Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ ὅσους ἤθελον μοι ἀποστείλῃ τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν : κ. *Μεχαὴλ Κατζῆ Μάρκου, εἰς Σμύρνην.* (Α – 31)

Εὐχαρίστως δέχομαι εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὰ ἀνταποδίδω. — Ἡ διεύθυνσίς μου : Mlle Hélène S. Dessylla, Andros (Grèce). (Α – 32)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν *ἐν Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον,** (Alexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.